

[Jørgen Junior]

steder. I øvrigt er det et meget stort spørgsmål, om det sydafrikanske flertal er undertrykt. I hvert fald ikke i nær så høj grad, som det er tilfældet i mange andre afrikanske lande.

Jeg vil godt beskedent og stille og roligt anbefale, at man overvejer sagen en lille smule fremover, før man benytter disse meget fine, store ord, som måske kan give lidt goodwill i nogle rabiate afrikanske lande. Tag dog i stedet for at se på realiteterne! Tag dog at indlede en dialog med Sydafrika! Tag dog og lyt til hr. Erhard Jakobsen, som er en fornuftig mand, og som på dette område virkelig påpeger nogle reelle ting. Det er ikke rimeligt at stille sig op og lege skolemester over for Sydafrika. Vi bør i stedet for udnytte de muligheder, der er for at påvirke Sydafrika og for at fremme Danmarks interesser i samhandelen med Sydafrika.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil godt fremsætte en spådom. Gid jeg måtte få uret, men det får jeg nok ikke. Alle, der har lyttet til hr. Erhard Jakobsens indlæg i dag, hørte ham omtale apartheid som en forbrydelse og hørte ham omtale afviklingen af apartheid som et fremskridt. Ikke desto mindre vil man i morgen og om en måned og om et år kunne læse i medierne og høre her i salen, at hr. Erhard Jakobsen og hans parti er tilhængere af apartheid. Så groft løgnagtigt kan man fremstille tingene.

Et ord om dobbeltmoral i udenrigspolitik. Den danske regering var for et par uger siden repræsenteret ved en ambassadefejring, nemlig da den herværende irakiske ambassadør fejrede den glørværdige irakiske hærs 60 års jubilæumsdag med store transparenter om de glørværdige sejre, som den irakiske regering vinder i øjeblikket over nabolandet Iran. Der er her tale om en angrebskrig, en erobringskrig. Det er ikke nogen påstand fra min side, det er erklæret fra den irakiske regering, at man forlanger de og de landområder, og får man dem ikke nu temmelig godvilligt, så tager man ikke bare dem, men også flere. Altså vi går hen og hylder et land, som vi har det, der i forslaget hedder normale forbindelser, med, nemlig forbindelser på ambassadørplan, vi hylder den hær, hvis øverstbefalende og hvis regering erklærer, at den er ude på med vold og magt at vinde

landområder. Det er meget sjovt i denne forbindelse at tænke på FN's resolution 242 om, at landområder, der er erobret med magt, ingen sinde må beholdes. En hær, der om sig selv erklærer, at det er den i færd med at gøre i dette øjeblik, går vi officielt hen og hylder.

Men med Sydafrika kan vi altså ikke have det, der her hedder normale forbindelser. Jeg forstår, at det må være normale diplomatiske forbindelser, der er ment. Jeg er også fuldstændig kold over for de fleste af de i øvrigt få sætninger i bemærkningerne, men dér excellerer fremskridtspartiet jo i at boltre sig i nogle fristile, som egentlig ikke giver megen mening.

Det, jeg primært er gået herop for, er for at stille et konkret spørgsmål til venstres og til de konservatives ordførere. Begges indlæg mener jeg omhandlede dels forslagets overskrift, dels forslagets bemærkninger, og det førte dem til en afstandtagen fra beslutningsforslagets ordlyd. Ordlyden er den – sådan forstår jeg den – at vi skal ikke være repræsenteret ved generalkonsul, men ved ambassadør i Sydafrika. Jeg vil gerne spørge – jeg ser, at også venstres formand og tidligere udenrigsminister er til stede i salen – om det virkelig forholder sig således, som man måtte få indtryk af ved at lytte til de konservatives og venstres ordførere, at de to partier vil modsætte sig, at Danmark på dette område normaliserede forbindelsen, nemlig ved at udveksle ambassadører med dette land. Hvis de gør det, er de efter min ringe mening med i et dobbeltmoralisk spil, idet de jo går stærkt ind for, som regeringen for øvrigt også gør, at vi kan handle med dette land. Altså alt det, vi kan have fordel af, kan vi gøre, men vi skal vedtage nogle smukke, men indholdsløse resolutioner for at indynde os nogle steder. Det må man nok sige er dobbeltmoral!

Vi har ambassadører hos et stort antal andre lande, som undertrykker menneskerettigheder i forskellig målestok. Det plejer at være – det har været det de sidste 10 år i hvert fald – en ledetråd for dansk udenrigspolitik, at udvekslingen af ambassadører, altså det, jeg kalder normale diplomatiske forbindelser, ikke på nogen måde er en godkendelse af det pågældende lands system. Derfor er jeg meget, meget spændt på at høre venstres og de konservatives svar.